

רע"פ 7042/14 - צבי יעקוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7042/14

כבד השופט א' שהם

לפני:

צבי יעקוב

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, מיום 9.9.2014, בעפ"ג
14-01-15273, שניתן על-ידי כב' השופטים א' טל –
נשיא; ז' בוסטן; ו-ש' בורנשטיין

בשם המבקש: עוז'ד יגאל מדר

החלטה

1. לפניו בבקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים א' טל – נשיא; ז'
bosstn; ש' בורנשטיין), בעפ"ג 14-01-15273, מיום 9.9.2014, בגין התקבל באופן חלקיעי ערעורו של המבקש על גזר
דין של בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופט ד' עטר), מיום 11.12.2013, בת"פ 52960-03-12.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המיחס לו את העבירות הבאות: 3 עבירות של השמתת הכנסתה מדו"ח, לפי סעיף

עמוד 1

(1) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: פקודת מס הכנסה); 10 עבירות של שימוש במרמה, עורמה ותחבולה, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה; 18 עבירות של מסירת דוח הכליל ידעה כזבת, לפי סעיף 117(ב)(1) לחוק מס ערך נוסף, התשל"ו - 1975 (להלן: חוק המע"מ); 60 עבירות של שימוש במרמה, או בתחבולה במטרה להתחמק או להשתמט מתשולם, לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק המע"מ. מכתב האישום אשר הוגש נגד המבוקש עולה, כי בין השנים 2000-2009 (להלן: התקופה הרלוונטית), הפעיל המבוקש יחד עם רعيיתו, בביטם, צהרון שפעל בכל ימות השבוע בשעות הצהרים, וכן קייננה שפעלה בחודשי הקיץ, يول-אוגוסט (להלן: העסק). המבוקש הפיק הכנסות מן העסק וכן היו לו הכנסות משכר דירה. בתקופה הרלוונטית, וכן בכל שנות המס החל משנת 2000 ועד שנת 2006, השתמש המבוקש במרמה, עורמה, ותחבולה על מנת להתחמק מתשולם מס, כאמור להלן:

א. לא הודיע על התחלת עסקו לפקיד השומה כנדרש, לפי סעיף 134 לפקודת מס הכנסה, אלא רק בחולף שש שנים ממועד פתיחת העסק ולאחר שהפיק הכנסות מעיסוקו, כאמור.

ב. לא נרשם כעובד מורשה כנדרש, לפי סעיף 57 לחוק המע"מ, בהתאם לתקנות מס ערך נוסף (רישום), התשל"ו - 1976.

ג. לא הגיע דו"חות תקופתיים למנהל מס ערך נוסף כנדרש, לפי סעיף 67 לחוק המע"מ.

ד. העלים הכנסות בסכום כולל של 4,404,680.2 נס"ר המע"מ הгалום בהן הינו 392,195 נס"ר, בכך שלא הוציא בגין קבלה ו/או חשבונית.

ה. לא הגיע דו"חות לפקיד השומה בכל אחת משנהו המס 2000-2006 כנדרש, לפי סעיף 131 לפקודת מס הכנסה, ולא דיווח בהם על הכנסות שהפיק מעסוקו.

בשנת 2007, נרשם המבוקש כעובד מורשה כמשמעותו בחוק המע"מ. בכל אחת משנהו המס 2007 עד 2009, השתמש המבוקש במרמה, עורמה, ותחבולה על מנת להתחמק מתשולם מס, בכך שהcin וק"י פנקסי חברות ורשומות כוחבים, בעת שהשמיט מהם הכנסות מעסוקו בסכום כולל של 797,564 נס"ר, שסר המע"מ הгалום בהן הינו 114,524 נס"ר. בכתב האישום נטען, כי סכום הכנסות הלא מדוחות בתקופה הרלוונטית, אשר הפיק המבוקש מעסוקו הינו כ-3,968,477 נס"ר, שסר המע"מ הгалום בהן הינו 506,719 נס"ר.

3. ביום 22.5.2013, הורשע המבוקש בבית משפט השלום בפתח תקווה, על פי הודהתו ובמסגרת הסדר טיעון, בביצוע העבירות שייחסו לו בכתב האישום. ביום 11.12.2013, נגזר דיןו של המבוקש. בגזר הדין, הדגיש בית המשפט, כי "חומרתן הנודעת של עבירות המס, המבוצעות תוך פגיעה בкопפה הציבורית, בשווין בנטל, והקושי באיתורן, זכו לביטוי רב בפסקתו של בית המשפט העליון, כך אף באשר לעונישה המחייבת, תוך העדפת האינטראס הציבורי על פני כל נסיבה אישית". בית המשפט מצא, כי מתחם הענישה ההולם, בשים לב לכל הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, והפגיעה הניכרת באינטרס הציבורי, נע בין 18 חודשים מאסר בפועל, ל-30 חודשים מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה וקנס ממשמעות. בהתאם לכך, גזר בית משפט השלום על המבוקש את העונשים הבאים: 22 חודשים מאסר לריצוי בפועל; 12 חודשים מאסר על תנאי, לבלי עبور המבוקש, במשך 3 שנים, עבירה מסווג פשע לפי פקודת מס הכנסה, או חוק המע"מ; 6 חודשים מאסר על תנאי, לבלי עبور המבוקש, במשך 3 שנים, עבירה מסווג עוון לפי פקודת מס הכנסה, או חוק המע"מ; וקנס בסך של 85,000 נס"ר, או 10 חודשים מאסר תMORETO.

4. המבוקש ערער לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד על חומרת העונש שנגזר עליו. בדיון שנערך בפני בית המשפט המחוזי, ביום 20.5.2014, הוסכם על-ידי המשיבה, כי ככל שהמבחן יפקיד סכום של 750,000 ₪, על חשבו חוב המס בעניינו, ניתן יהיה לראותה במבחן וכי שהסיר את מחדריו באופן חלקתי. באותו מועד, הצהיר בא-כוחו של המבחן, כי המבחן מסכים להפקדת הסכום האמור, אך הוא נדרש לחודש ימים לשם ביצוע ההפקדה. בדיון נוסף שהתקיים ביום 24.6.2014, הובא לידיעת בית המשפט, כי לא בוצעה ההפקדה, וכי נכון למועד הדיון, כל שביכולתו של המבחן זה להפקיד סכום של 50,000 ₪, כאשר את יתרת הסכום יפקיד המבחן בשלושה חודשים לאחר מכן. בנסיבות אלה, ולאחר שבא-כוחו של המבחן חוזר על הטענה, לפיה המבחן משיג על גובה השומה שנקבעה בעניינו, החליט בית המשפט המחוזי שלא לדוחות פעם נוספת את מועד הדיון בערעור. ביום 9.9.2014, קיבל בית המשפט המחוזי באופן חלקי את ערעורו של המבחן. בערעורו טען המבחן, כי שילם לרשותו המס 17,000 ₪, והוא סכום המס לאחר ניכוי הוצאותיו של המבחן, שלשיתתו, מהווה את יתרת חובו לרשותו מס הכנסתה, כעולה מהשומה העצמית והערעור האזרחי אשר הגיע המבחן. בהתייחס לטענה זו, לפיה שילם המבחן את חובו לרשותו המס והסיר את המחדלים בגין הוגש כתוב האישום, ועל כן ראוי שהדבר יהווה נסיבה ל��ולה, הדגיש בית המשפט, כי:

"העובדה שהערער [המבחן] שלפנינו השיג והגיע ערעור על השומה, וכי שילם את המס שאינו בחלוקת אינה עומדת לזכותו. במיוחד בכך מקום בו על פני הדברים נראה כי סכום המס ששולם בפועל נמור באופן ממשמעותי מסכום המס על פי השומה, וכן כאשר מעין רាសוני בשומה עולה כי היא אינה שרירותית, לא רק מצד הכנסות, שלגביהן הודה המערער [המבחן] במסגרת ההליך שלפנינו, אלא אף מצד הוצאות הנטען, שחלקן הובא בחשבון, ומשכך לא נמצא כי נפל פגם בהתנהלותן של רשותו המס בעניין זה. על כן יש להוסיף כי אף התנהלותו של המערער [המבחן] במהלך הערעור שלפנינו בקשר להסתכנותו אליו הגיע עם המשיבה בדבר סכום ההפקדה – הסכונות שבנה, בסופה של יום, לא עמד. מלבדות כי לא ניתן לזקוף בדרך כלשהי לזכותו נסיבה ל��ולה בשל הסרת המחדל".

בית המשפט המחוזי קבע, כי העונש שהוטל על המבחן הינו עונש הולם וראוי, וכן חומרת העבירות שביצע. זאת, גם תוך התחשבות בנטיותיו האישיות, לרבות: היוטו של המבחן נעדך כל עבר פלילי; לקיחת אחריות מצדו של המבחן למשvio; הרשותו של המבחן בדיון, מבלי שהתקבל תסקير שירות מבחן בעניינו; גלו של המבחן; ומצבו הכלכלי, הכספי, והנפשי של המבחן. לעניין זה, קבע בית המשפט המחוזי, כי "המדובר בתחום הולם וראוי לנטיות העבירה, כפי שהדבר משתקף אף בפסיכה. הוא הדיון בעונש הקונקרטי שהוטל על המערער [המבחן], הן מבחינת רכיב המאסר והן מבחינת רכיב הכנס [...] אשר לנטיותיו האישיות של המערער [המבחן], ובכלל זאת מצבו הרפואי והנפשי, הרי שההלהקה היא כי בכל הנוגע לעבירות המס יש ליתן עדיפות לשיקולי הרתעה וगמול על פני נסיבות אישיות". עם זאת, וכן החמרה ממשמעותית במצבו הכלכלי של המבחן מאז מתן גזר הדיון, מצא בית המשפט המחוזי להקל בעונש המאסר בפועל שהושת עליו, כך שהעמידו על 18 חודשים מאסר לRICTSI בפועל.

הבקשה לרשות ערעור

5. המבחן הגיע בקשה רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי, היא הבקשה שלפנינו. בבקשתו טוען המבחן, כי שגה בית המשפט המחוזי בקובעו, כי המבחן לא הסיר את מחדריו. לטענת המבחן, משדיוח על כל הנסיבות שהועלו בתקופה הרלוונטית, ומשביסת המחלוקת ביןו לבין המשיבה הוא אך לעניין גובה הוצאות, ניתן לראות בו כדי שהסיר את מחדריו.

6. הלכה מושרשת היא כי בקשת רשות ערעור תתקבל במסורת, וכן במקרים המעוררים שאלת משפטית כבדת דין כלפי המשפט (רע"פ 14/6692 כראדי נ' מדינת ישראל (5.11.2014); רע"פ 7231 נ' מדינת ישראל (3.11.2014); רע"פ 14/6785 איבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). עיון בבקשתו מגלה כי לא עולה ממנה כל שאלת משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית רחבת היקף, המצדיקה עריכתו של דין "בגלגול שלישי". עסקין בבקשתו הנسبה, רובה ככלה, סביר השגתו של המשפט כנגד סכום השומה שנזקף לחובתו על-ידי רשות המס. לא למותר הוא לחזור ולהזכיר, כי הסמכות לקבוע את שיעורו של סכום המס, מצויה בידי פקיד השומה, ואני נתונה לשיקול דעתו של המשפט. לפיכך, אין לקבל את הגישה, לפיו המשפט יקבע לעצמו את גובה השומה, ושלם את הסכום אשר נקבע על-ידו, ויבקש מבית המשפט לראות בו וכי שהסיר את מחදלו, וסילק את חובו לרשות המס. לפיכך, יש לדוחות את התביעה לרשות ערעור, מטעמים אלה בלבד.

7. ככל שהבקשתה נוגעת לחומרת העונש אשר הושת על המשפט, כבר נפסק, לא אחת, כי השגה על חומרת העונש אין בכוחה להצדיק מתן רשות ערעור, למעט במקרים חריגים בהם העונש אשר הושת על המשפט סוטה סטיהVICR ממדיניות הענישה הרואיה והמקובלות בעבורות דומות (רע"פ 6692/14 כראדי נ' מדינת ישראל (5.11.2014); רע"פ 14/5726 שוקי נ' מדינת ישראל (15.9.2014); רע"פ 14/5442 חבי ינונה בע"מ נ' מדינת ישראל (4.9.2014)). בנסיבות העניין, העונש שהושת על המשפט איננו סוטה לחומרה ממדיניות הענישה שנקבעה בעניינים כגון דא (ראו והשוו: רע"פ 14/1717 ליזרוביץ נ' מדינת ישראל (30.3.2014) (להלן: עניין ליזרוביץ); רע"פ 14/5064 נתשה נ' מדינת ישראל (22.7.2014); רע"פ 13/7964 רובינשטיין נ' מדינת ישראל (31.12.2013)).

8. בבחינת מעלה מן הצורך, יצוין, כי יש לדוחות את טענותיו של המשפט גם לגוף. כפי שציינתי ברע"פ 13/2638 עובדיה נ' מדינת ישראל (3.4.2013):

"כבר נפסק, לא אחת, כי יש להתייחס לעבריינות המס, בחומרת יתרה, הן לנוכח פגיעה הישירה בכיס הציבור, והן לנוכח פגיעה העקיפה בכיסו של כל אזרח ואזרחה (רע"פ 10699/07 קובן נ' מדינת ישראל (20.1.2008); רע"פ 12/5906 עדרא נ' מדינת ישראל (9.9.2012); רע"פ 13/977 אודיז נ' מדינת ישראל (20.2.2013)). על יסוד גישה זו, הותווהה בפסקה מדיניות ענישה, אשר לפיה יש לגוזר את דין של עברייני המס, תוך מתן עדיפות לשיקולי ההרתעה והגמול, ולברם על פני נסיבותו האישיות של העבריין".

9. הערכאות הקודמות הבהיינו במפורש, כי ניתן על-ידם משקל גם לשיקולים הרלוונטיים לkolha, ובית המשפט המחויז אף הקל בעונשו של המשפט. לצד שיקולים אלה, עמדו על הפרק שיקולים כבדי משקל לצד החומרה, כמפורט בהחלהותיהן של הערכאות הקודמות, ואני רואה צורך לחזור ולפרטם. בהינתן מכלול הנסיבות, העונש שהושת על המשפט הוא הולם ומאזורן, גם אם איננו קל.

10. לאור האמור, התביעה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, י"ח בחשוון התשע"ה (11.11.2014)

שפט
